

Идвала си бабата и се чудѣла и маела, кой ѝ разтребя изъ кжши. Тя често викала: „Ти, дете ми шеташъ, покажи се! Ако си момче — синъ бжди ми. Ако си момиче — щерка ще ми станешъ!“

Момичето всичко чувало, ала си мълчало.

Най-после една сутринъ бабата се скрила задъ вратата. Момиченцето тъкмо слѣзло отъ полицата, бабата извикала радостно: „Стой, щерка да си ми!“

Оттогава момиченцето и бабата заживѣли заедно.

IV.

Случило се единъ пжтъ, че царицата си скжсала огърлицата. Всички момичета отъ царството се опитали, но ни едно не могло да наниже маргаритнитѣ зрънца. Дошло редъ до бабиното момиче. То седнало на царския мендеръ. Насъбрали се около него царътъ, царицата и всички царедворци. Колкото било хубаво бабиното момиче, като влѣзло въ царския палатъ, станало още по-хубаво. Всички се захласнали отъ хубостъта му. А то почнало да ниже маргарита и занареждало: „Имало едно време единъ царски синъ. Той направилъ царска чешма. Отъ нея медъ и масло течало. . .“

Така, безъ да прекжсва, момичето разказало своитѣ патила.

Скокналъ царскиятъ синъ и пригърналъ бабиното момиче. Той се оженилъ за него, а циганката пропждилъ презъ деветъ царства въ десето.

